

Prefață

În urmă cu câțiva ani, m-am întâlnit pe stradă cu un gentleman pe care-l cunoșteam și care era implicat demult într-o afacere cu cărți. Este un membru onorabil și de seamă al Societății Prietenilor.¹ El m-a oprit și mi-a spus:

– Prietene Newton, știi despre vreo carte pentru copii scrisă pentru a prezenta înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu care se arată în lucrările din natură? Un client de-al meu m-a rugat să îi găsec o carte de felul acesta. Am căutat peste tot, dar nu am găsit niciuna.

Răspunsul meu a fost:

– Nu cred că există o carte de felul acesta. Sunt multe astfel de cărți pentru adulți, dar cred că niciuna pentru copii.

I-am mulțumit pentru sugestie și i-am spus că mă voi gândi la asta.

Nu mi-a trecut niciodată prin minte ideea aceasta. M-a interesat foarte mult. Am început să citesc despre subiectul acesta, cu intenția de a mă apuca de lucru cât mai curând, însă măreția temei și dificultatea de a o trata așa cum trebuie, m-au făcut să ezit. Mi-a fost frică să încep. Știam cât de abundent era materialul, dar teama mea era că va fi foarte dificil să împlutesc, într-un asemenea ciclu de predici, atâtea elemente pur religioase câte ar trebui să fie. Această frică m-a împiedicat un timp să mă apuc de lucru. Până la urmă, m-am hotărât să încerc. Rezultatul acestei încercări este volumul de față.

1. n.tr. – Societatea Prietenilor, numită și Biserica Prietenilor, poreclită Quakerii, este un grup de creștini care s-a format pe la mijlocul secolului al XVII-lea, în Anglia. Aceștia erau hotărâți să trăiască pe baza „luminii lăuntrice” sau a înțelegerii lăuntrice pe care o primeau direct de la Dumnezeu, fără crezuri, lucrători ordinați sau alte forme eclesiastice. (sursa: britannica.com)

Nădăjduiesc că nu va fi găsit necorespunzător în ceea ce privește subiectul pe care l-am abordat.

Acest volum este tipărit ca un experiment. Nu intră decât puțin în sfera aceasta largă la care face referire. Nu prezintă decât câteva flori, adunate ca mostre din marea grădină a lui Dumnezeu. Aceste predici pentru copii m-au costat mai multă trudă decât oricare altele pe care le-am publicat. Pentru fiecare dintre ele am petrecut câte două săptămâni întregi în muncă asiduă.

Cu toate acestea, nădăjduiesc ca ele să îi ajute pe copii „să privească prin natură, în sus, la Dumnezeul naturii” și să le arate că Dumnezeul care ne vorbește atât de iubitor în Biblie este același Dumnezeu a cărui înțelepciune, putere și bunătate sunt manifestate într-un mod atât de minunat, în lucrările glorioase din jurul nostru.

Sper ca acest efort slab să îi ajute pe alții să meargă în aceeași direcție, dar mai departe decât am mers eu. „Țara care-ți mai rămâne de supus este foarte mare” în privința acestui subiect. Și acest teritoriu merită din plin să fie luat în stăpânire. Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze această carte și să o facă un ajutor pentru cei mici în încercarea lor ca „prin cercetare să-L găsească pe Dumnezeu”!²

2. n.tr. – Iov 11:7, traducerea Fidela.

Cum Îl laudă pe Dumnezeu
lucrările Lui

I

„Toate lucrările Tale Te vor lăuda, Doamne”

Psalmul 145:10

Ultimul nostru ciclu de lecții a fost despre minunile Bibliei. Ne-am oprit din lecțiile acelea, nu pentru că am ajuns la capătul minunilor Bibliei, fiindcă acestea sunt fără sfârșit. Am putea continua să vorbim despre acele minuni cât trăim. Însă, pentru diversificare, cred că este mai bine să facem o pauză de la acel ciclu și să începem altceva. Așadar, propunem să începem acum un nou ciclu. Și, după ce am vorbit despre minunile pe care le găsim *în* Biblie, poate că ar fi foarte bine să ne îndreptăm atenția spre câteva din multele minuni pe care le întâlnim *în afara* Bibliei. Am văzut cât de plină de minuni este Biblia. Dar, atunci când închidem această Carte binecuvântată, aflăm că sunt la fel de multe minuni în afara Bibliei cum sunt și în ea. Lumea din afara Bibliei o numim lumea Naturii. Subiectele despre care vom vorbi le vom lua acum din această lume. Aceasta este o altă carte scrisă de același Autor. Biblia este numită *cartea revelației*; lumea din afara Bibliei este numită *cartea naturii*. Acest nou ciclu de lecții va fi despre „Minunile Naturii” sau despre felul în care Îl laudă pe Dumnezeu lucrările Sale.

În textul nostru, David zice că „toate lucrările lui Dumnezeu Îl vor lăuda”. Prin aceasta, el vrea să spună că tot ceea ce Dumnezeu a creat face ceva pentru a-L lăuda sau glorifica pe El. În Psalmul o sută patruzeci și opt, David cheamă soarele, luna, stelele, lumina, munții, dealurile și toate lucrurile să Îl laude pe Dumnezeu. El le cheamă, de parcă acestea ar avea limbi ca noi cu care să poată vorbi și să Îl laude pe Dumnezeu. Dar nu este așa. Totuși trebuie să ne amintim că există două moduri de a vorbi. Unul este prin *cuvinte*, iar celălalt prin *fapte*. Când ne folosim buzele pentru a vorbi despre bunătatea lui Dumnezeu, noi Îl lăudăm prin cuvinte, dar când încercăm cu tot dinadinsul să facem ceea ce dorește El, atunci noi Îl lăudăm prin faptele noastre. Și vechiul proverb spune că „*faptele vorbesc mai tare decât cuvintele*”. Acesta este modul în care lucrările lui Dumnezeu Îl laudă pe El. Ele stau exact acolo unde le-a pus El. Fac doar ceea ce El vrea. Nu obolesc niciodată. Ele nu se opresc deloc, până când nu le spune El să facă asta. La aceasta se referă David, atunci când spune: „Toate lucrările Te vor lăuda – sau Te laudă – Doamne”.

Acum aș vrea să vorbesc la general sau să fac o introducere despre modul în care lucrările lui Dumnezeu Îl laudă pe El, apoi, nădăjduiesc să le iau una câte una: soarele, luna, stelele, aerul, lumina, norii și așa mai departe, și să încerc să arăt câteva din felurile în care toate acestea Îl laudă pe Dumnezeu. Sunt foarte multe moduri prin care lucrările lui Dumnezeu Îl laudă. Acum aș vrea să aduc în discuție în special trei din aceste moduri.

În primul rând, lucrările lui Dumnezeu Îl laudă ARĂTÂND PUTEREA LUI.

Cine a fost cel mai puternic om menționat în Biblie? Samson. Ei bine, să zicem că eu nu am auzit niciodată nimic despre Samson și tu ai vrea să mă faci să înțeleg ce putere mare avea el. Cum ai proceda?

Păi, ai începe să îmi povestești câteva din lucrurile minunate pe care le-a făcut. De pildă, mi-ai spune: „Într-o zi, Samson mergea pe drum și un leu a sărit în calea lui, urlând. El nu avea nici sabie, nici sulită și nici vreun alt fel de armă cu el, dar l-a prins pe leu și i-a rupt fălcile în două, la fel de ușor cum eu sau tu am putea rupe o foaie de hârtie.

Altădată, filistenii au trimis un regiment întreg de soldați, o mie de oameni puternici, pentru a-l lua prizonier. Toți aceștia au venit împotriva lui înarmați cu săbii și sulite. El nu avea nimic în mână, nici măcar un toiag, dar s-a uitat în jur și a luat falca unui măgar. I-a atacat cu aceasta și nu s-a oprit până când nu i-a omorât pe toți.”

„Da”, îmi vei spune în continuare, „și ultimul lucru pe care l-a făcut a fost mai mareț decât toate celelalte. Într-o zi, filistenii, vrăjmașii lui, aveau o sărbătoare mare în cinstea idolului lor, Dagon. Ei s-au întâlnit într-un templu mare. Acesta era plin de oameni. Erau deschizături în acoperiș, iar acoperișul era și el ticsit de oameni care așteptau cu nerăbdare să îl vadă pe Samson. Filistenii îi scosese ochii și, acum, el era orb. Templul era construit în așa fel încât grinzile principale care îl susțineau se sprijineau pe doi stâlpi uriași sau coloane. Bietul orb, Samson, a fost condus înăuntru de un băiețel și stătea între acești doi stâlpi. Erau mii de oameni în acel templu și pe acoperișul acestuia. Toți râdeau de Samson și își băteau joc de el. Chiar atunci, el a apucat stâlpii, s-a aplecat și i-a tras cu toată puterea lui. Stâlpii au cedat și toată clădirea s-a prăbușit. Țipete și strigăte îngrozite umpleau văzduhul: *trei mii de oameni zăceau morți sub dărâmaturi.*”

Așadar, prin faptul că îmi povestești faptele lui Samson – lucrurile pe care le-a făcut – tu îmi arăți puterea lui. În același fel și lucrările lui Dumnezeu arată puterea Lui. Haideți să ne uităm la una sau două din aceste lucrări.

Am putea începe uitându-ne la un munte. De exemplu, Mont Blanc din Elveția. Acest munte are aproximativ 4810 metri. Acum, haideți să încercăm să ne facem o idee despre cât de mare este altitudinea aceasta. Să presupunem că luăm ca unitate de măsură o turlă normală de biserică, care are aproximativ 60 de metri. Privește vârful acesteia; vezi cât de înalt este. Pune o altă turlă de același fel peste ea, apoi pune-o pe a treia, apoi a patra, a cincea, a șasea, a șaptea și apoi a opta. Ce înălțime mare! Da, dar nu are decât 480 de metri. Trebuie să mai pui încă *de zece ori* pe atât ca să ajungi până la vârful muntelui. Trebuie să continui să clădești turla, până când ai 80 de turla de felul acesta, așezate una peste alta. Ce înalt ar fi turnul acesta! Și apoi, să presupunem că, din acel punct înalt, am putea coborî o frânghie într-o direcție înclinată, așa cum este de obicei panta unui munte, până când atinge pământul. Apoi, să zicem că mergem mai departe cu acea frânghie și facem un cerc pentru a trasa baza muntelui. Câți kilometri ar fi de jur împrejurul acestui cerc? Și dacă ar trebui să facem acest munte și să umplem cu stâncă și pământ tot spațiul dinăuntru acelui cerc, încheind cu acel punct înalt din vârful celor 80 de turla, cât de mult timp ne-ar lua? Ei bine, putem spune *cu aproximație*.

Cu toții am auzit de marea piramidă din Egipt. Din tot ce au făcut oamenii vreodată, aceasta se aseamănă cel mai mult cu un munte. Este o construcție pătrată sau cu patru laturi, din piatră, care are un vârf. Are o înălțime de 120 de metri, iar dimensiunea bazei este mare. Dar muntele despre care vorbim noi este de 40 de ori mai înalt decât piramida aceea.

Totuși, se spune că, pentru construcția piramidei, a fost nevoie de 800.000 de bărbați care au lucrat 10 ani pentru a o finaliza. Potrivit acestor estimări, ar fi nevoie de 100.000 de bărbați pentru a face un

munte ca Mont Blanc în 400 de ani. Dar cât de mult i-a luat lui Dumnezeu să îl facă? Biblia ne spune că „El zice și se face; poruncește, și ce poruncește ia ființă” (Psalmul 33:9). Așadar, dr. Watts a avut dreptate când a spus, în cuvintele simple ale frumosului său imn:

*Cânt puterea extraordinară a lui Dumnezeu
Care a poruncit munților să se înalțe.*

O, cât de minunată trebuie să fie puterea Lui, care poate face un munte *printr-un cuvânt!* Munții Îl laudă pe Dumnezeu arătând puterea Lui.

Și *oceanul* arată puterea lui Dumnezeu. Când vin furtuni și se fac valuri mari, cât de imensă este puterea lor! Cele mai mari vapoare sunt spulberate de acestea. Cele mai puternice lucrări ale oamenilor sunt făcute praf. Niciun om din lume nu poate face nimic pentru a controla aceste valuri furioase. Cu toate acestea, ele sunt slujitorii lui Dumnezeu. Toate ascultă de voia Lui:

*Un singur cuvânt calm și poruncitor
Le poate culca tăcute în nisip.*

Tocmai în mijlocul unei astfel de furtuni, Isus a vorbit talazurilor dezlănțuite și înspumate. El a zis: „«Taci! Fără gură!». Vântul a stat și s-a făcut o liniște mare.” Oceanul Îl laudă pe Dumnezeu arătând puterea Lui.

Și apoi, cât de minunat arată *lumea noastră* puterea lui Dumnezeu! Știți că linia care trece prin centrul unei mingi rotunde se numește diametrul acesteia. Dacă măsurăm Pământul prin centru, diametrul acestuia este în jur de 12.700 de kilometri. Cât de grea trebuie să fie lumea aceasta! Gândiți-vă la toți oamenii din ea, la toate casele, orașele, țările, dealurile, râurile, oceanele, la toți munții. Și dacă cineva ar

încerca să ne spună câte mii de milioane de tone cântărește globul nostru, noi tot nu ne-am putea face o idee. Niciun om din lume nu ar putea vreodată să facă un lanț suficient de puternic de care să agațe lumea. Și dacă ar avea un astfel de lanț pe care să atârne Pământul, tot nu ar ști vreodată de ce anume să lege celălalt capăt al lanțului.

Hindușii obișnuiau să spună că lumea este ca o mare câmpie întinsă. Această câmpie, spuneau ei, se află pe spatele unui elefant. Elefantul stă pe spatele unei broaște țestoase imense, dar ei nu puteau să spună pe ce stă broasca țestoasă. Și dacă noi ar trebui să ținem lumea, am avea exact aceeași problemă. Nu am putea spune pe ce să o punem să stea. Dar Dumnezeu nu întâmpină nicio dificultate în a face lucrul acesta. Biblia ne spune că „El spânzură Pământul pe *nimic*” (Iov 26:7). Nu este nicio proptea pe care să se sprijine, nu este niciun lanț de care să fie prins. Cu toate acestea, el stă exact acolo unde l-a așezat Dumnezeu și se mișcă în direcția pe care El i-a trasat-o. Iar când ne gândim la munții care s-au ridicat la porunca lui Dumnezeu, la oceanul care este stăpânit prin cuvântul Lui și la lumea mare în care trăim și care este spânzurată pe nimic, așa cum a spus Dumnezeu să fie, vedem cum lucrările lui Dumnezeu Îl laudă, *arătându-I puterea*.

Un al doilea mod în care lucrările lui Dumnezeu Îl laudă este prin faptul că acestea ARATĂ ÎNȚELEPCIUNEA SA.

Toate lucrurile care ne înconjoară au câte ceva care arată înțelepciunea lui Dumnezeu. Dacă alegem o floare din grădină sau o frunză dintr-un copac și o analizăm, dacă luăm o pietricică sau un bob de grâu și îl examinăm, sau dacă ne vărâm degetul într-un iaz și ne uităm cu un microscop la picătura de apă care se prelinge de pe deget, vom descoperi multe lucruri care ne vorbesc despre înțelepciunea lui Dumnezeu.